

Wie zoekt die vindt (maar soms ook niet)

●●●●

**HET VERLOREN
VOORWERP (9+)**

gaat in het najaar op tournee.
Info: deroovers.be

EVELYNE COUSSENS

Eerst hebben ze genoeg aan elkaar, niet veel later hebben ze genoeg van elkaar. Sara De Bosschere en Luc Nuyens van de Roovers slagen erin om in een klein uurtje een zaal vol negenjarigen zachtjes in te wijden in een van de treurigste raadsels van het leven: het verdwijnen van de liefde.

Na het ontroerende *Tweevrienden* (7+) gaan Nuyens en De Bosschere aan de slag met *Het verloren voorwerp*, opnieuw een tekst van auteur en illustrator Paul Verrept. Met wat verbeelding zou je de voorstelling kunnen lezen als een prentenboek, waarbij elke omgeslagen bladzijde een korte scène verbeeldt. Het 'lezen' gaat snel, zeker bij het begin: Meneer (Nuyens) en Madam (De Bosschere) springen in een stevig tempo in en uit een grote houten kubus die hun romantische wereld-in-de-wereld vormt. Maar niet voor lang.

Confronterend herkenbaar, hoe enkele eenvoudige scènes het gekende verloop schetsen

Liefde is: elkaar zien. Het tegendeel begint bij het door elkaar heen kijken. Verveling mondt uit in ergernis, later in wreedheid

van roes tot routine. Bedelt Meneer bij zijn ochtendkoffie aanvankelijk alleen om de zoete lippen van Madam, dan wil hij even later al "misschien eens

iets anders". Zij voelt zijn interesse wegglijden en protesteert zwakjes: "Hier ben ik" – maar zijn aandacht is al bij de krant. Liefde is: elkaar zien. Haar tegendeel begint bij het door elkaar heen kijken. Verveling mondt uit in ergernis, later in wreedheid.

Madam en Meneer zijn heel erg van deze ervaringsgerichte tijd, want als remedie tegen de verstikkende aanwezigheid die ze voor elkaar zijn geworden, besluiten ze de wereld in te trekken – zuurstof pompen in een romance als een verschrompeld kamerplantje. Tevergeefs, want terwijl de naïeve Madam met volle teugen geniet, komt Meneer erachter dat hij iets

kwijt is. Hij kan niet goed benoemen wat, maar het verloren voorwerp is cruciaal. Hij stuntelt en zoekt, het is dat 'het', het 'het' tussen hen dat er niet meer is. Hoe dat komt en of het verlies had kunnen voorkomen worden, blijft in het midden.

Volwassenen zullen misschien vragen stellen bij de onevenwichtige machtsverhouding tussen Madam en Meneer maar er wordt verder oorzaak noch oplossing geboden, en daarmee ook geen morele vingerwijzing. *Het verloren voorwerp* is geen handleiding. Verrept stelt alleen vast, hoe verdrietig ook, dat dat precieze voorwerp soms verloren geraakt, zonder dat iemand

daarvoor schuld treft. Heel wat kinderen van gescheiden ouders zullen die boodschap (her)kennen.

De Bosschere en Nuyens spelen Madam en Meneer als vevige stripfiguurtjes met een uitgesproken gestiek en mimiek. Die hele schematisering is erop gericht de figuren universeel te maken, vandaar dat het jammer is dat de spelers elkaar af en toe toch aanspreken met de eigen achternaam.

Los daarvan blijft het een wonder hoe *Het verloren voorwerp* een zo complexe realiteit weet te versimpelen, zonder afbreuk te doen aan de pijnlijke essentie: dat de liefde soms zoek raakt, zomaar.